

Arrest

nr. 134 898 van 11 december 2014
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 mei 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd aan verzoekster betekend op 12 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, geboren te Lagos op (...) 1986.

Op 11 december 2013 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar partner, de heer V. H, die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 22 mei 2014 besliste verweerder tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onder de vorm van een bijlage 20. De bijlage 20 bevat eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.12.2013 werd ingediend door.

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De betrokkene legt volgende documenten voor:

Verklaringen op eer door derden: Aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, worden ze niet aanvaard als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.

Foto's: Aangezien de foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien, kan niet nagegaan worden wanneer ze genomen zijn. Bijgevolg kunnen de foto's niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.

Het bewijs dat betrokkene 'Audiolessen Nederlands' volgt kan niet worden aanvaard als bewijs van een duurzame en stabiele relatie daar dit geen enkele link geeft met één van de bovenvermelde criteria.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, 40bis, § 2, 2°, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 52, § 4, 5de lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het hoorrecht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij licht haar eerste onderdeel van het eerste middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing geeft een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige verwijzing naar een wetsartikel. Artikel 7 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is bijgevolg een schending van de motiveringsverplichting."

Zij licht haar tweede onderdeel van het eerste middel toe als volgt:

"In de beslissing wordt met betrekking tot het bevel als enige overweging gegeven dat „uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond". Dit is geen afdoende motivering voor het bevel. Dit motief valt op geen enkele wijze onder de rechtsgronden die in artikel 7 van de vreemdelingenwet aanwezig zijn om een bevel te geven. Het is op zich evenmin een afdoend motief.

Ten overvloede en ondergeschikt merkt verzoekster ook nog het volgende op. Dat gedaagde te kennen zou geven dat art. 7 van de Vreemdelingen van toepassing zou zijn, quod non, zulks niets aan de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing verandert. Immers art. 52§4, 5de lid blijft in de tekst en stelt duidelijk dat er "desgevallend" een bevel wordt afgeleverd. Artikel 52, §4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in, in hoofde van de Belgische staat. Het artikel stelt letterlijk dat „desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het woord „desgevallend" bevestigt dat het niet in alle gevallen zo is; waarom het in dit geval dus wel wordt afgeleverd dient gemotiveerd te worden.

De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Verzoekster verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.

De RVV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoekster zich volledig aansluit: [...]

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoekster is in de voorgaand aangegeven mate gegrond. De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd."

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RVV bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoekster zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

“Beoordeling

6.1. *Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.*

6.2. *Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:*

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.” Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwijzing naar de voetnoot “de onnodige vermelding doorhalen” staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

...De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. *Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:*

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”.

Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord “desgevallend” kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. *Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.”*

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden.

Er wordt nog opgemerkt dat zelfs wanneer artikel 7 van toepassing zou zijn, het bevel dient gemotiveerd te zijn. Artikel 7 bepaalt immers in alinea 1 dat die verplichting geldt „onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. Er dient minstens een motivering aanwezig te zijn dat er in casu „geen meer voordelige bepaling van een internationaal verdrag” van toepassing is. Zoals in onderstaand arrest gesteld:

“Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.”

Verzoekster verwijst naar die parallelle rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake een bevel bij weigering van verblijf met bevel (bijlage 26 quater), arrest nr. 104 758 van 11 juni 2013, inzake H. M. tegen Belgische Staat: [...].”

In haar derde onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en licht dit onderdeel toe als volgt: [...].

In haar vierde onderdeel van het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest en licht dit toe als volgt:[...].

In haar eerste en tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, § 4, 5de van het Vreemdelingenbesluit.

Zij wijst er in het eerste onderdeel op dat het bestreden bevel geen enkele verwijzing naar een wetsartikel bevat en bijgevolg de motiveringsplicht schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak stelt de Raad vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten als volgt is gemotiveerd:

"Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af."

Bijgevolg kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, "kan" of "moet" worden genomen, dient verweerder de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Zoals opgenomen in de rechtspraak waar verzoekster naar verwijst en waarbij ze zich aansluit, bepaalt artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden. Dit heeft verweerder *in casu* nagelaten.

Waar verweerder in de nota met opmerkingen aanvoert dat de bestreden beslissing zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag vermeldt, kan de Raad niet volgen. Het is duidelijk dat *in casu* wel een feitelijke grondslag werd vermeld, maar geen juridische grondslag.

Verweerder werpt verder op dat het bevel niet nader zou moeten worden gemotiveerd daar zijn beslissing tot afgifte van een bevel berust op de loutere vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling zodat er geen beoordelingsmarge zou bestaan in zijn hoofdte. Aangezien echter niet is aangegeven op basis van welke rechtsgrond het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, kan verder ook niet worden vastgesteld of de bewering van verweerder dat hij deze beslissing nam ingevolge een gebonden bevoegdheid correct is. Zijn uiteenzetting dat hij in de gevallen zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet verplicht is om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook niet dienstig en neemt niet weg dat geen van deze bepalingen in het bestreden bevel is opgenomen.

Waar verweerder nog meent dat uit de gezamenlijke betekening van een weigering van verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten, steunend op het feit dat de vreemdeling, ingevolge van die weigering van verblijf illegaal in het Rijk verblijft, moet worden afgeleid dat "impliciet doch zeker" naar

artikel 7, eerste lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet zou verwezen zijn, volgt de Raad evenmin. Vooreerst kan een gebrekkige motivering van het bevel niet worden rechtgezet met een expliciete verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet in de nota. Vervolgens ontslaat het louter vaststellen van een illegaal verblijf in het Rijk verweerder niet van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 en verweerder laat ook na enige wetsbepaling waarin zijn standpunt wel steun zou vinden aan te brengen. De Raad benadrukt dat zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid, slechts aan de draagkrachtvereiste wordt voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokt (cf. RvS 15 februari 2010, arrest nr. 200.807).

Waar verweerder nog concludeert dat het bestreden bevel wel degelijk “een” motivering bevat, en de kritiek derhalve grondslag zou missen, moet de Raad herhalen dat de formele motiveringsplicht duidelijk twee onderscheiden elementen omvat, een juridische grondslag en een feitelijke grondslag, die beiden niet substitueerbaar zijn. Het feit dat wel in een feitelijke grondslag werd voorzien, maakt niet dat de kritiek van verzoekster juridische grondslag zou missen.

Verzoekster kan daarom worden gevolgd in haar betoog dat verweerder met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is gegrond, hetgeen leidt tot de vernietiging van het bestreden bevel.

In haar tweede onderdeel stipt verzoekster, met verwijzing naar rechtspraak waarbij zij zich volledig aansluit, aan dat de weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten beiden één beslissing betreffen met één motivering waardoor de bestreden beslissing in zijn geheel zou moeten worden vernietigd.

De Raad merkt op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen. Bijkomend hebben deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving. Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen, hetgeen verzoekster *in casu* ook heeft gedaan. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten, wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l’ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*” (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (“*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat het feit dat de bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een

recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels "een document overeenkomstig het model van bijlage 20" dat "desgevallend" ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen in één *instrumentum* worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verweerder heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de hiermee vergezeld gaande beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Een afzonderlijk onderzoek is vereist.

Verzoekster voert wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf in haar tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, 40bis, § 2, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het hoorrecht.

Zij licht haar eerste onderdeel van het tweede middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat ze een duurzame en stabiele relatie heeft in de zin van artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft diverse bewijzen neergelegd om aan te tonen dat zij V. H. G. gedurende twee jaar kende. Zij bracht verklaringen op eer van derden voor. Het is een niet afdoend motief te stellen dat deze verklaringen „niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst" en bijgevolg niet als bewijs kunnen aanvaard worden. De wet laat toe met alle middelen het bestaan van het mekaar kennen aan te tonen. Verklaringen op eer zijn hiervan niet uitgesloten. De loutere algemene bewering dat deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst schendt het principe dat met alle middelen het bewijs mag aangebracht worden. Op die wijze miskent de beslissing de mogelijkheid om ook met geschreven verklaringen op eer het bewijs aan te brengen. Op die wijze, door te beweren dat de verklaringen niet kunnen getoetst worden, sluit de beslissing principieel dergelijk bewijsmiddel uit daar dit motief op alle geschreven verklaringen op eer in welk dossier ook van toepassing is. Dit is niet conform de wet die geen enkel bewijsmiddel uitsluit. Bovendien is het ook een loutere beweringen en onjuist te stellen dat deze verklaringen niet kunnen getoetst worden. Waarom zouden dergelijke verklaringen niet kunnen getoetst worden? Een onderzoek naar de feitelijkheid en waarachtigheid kan perfect gebeuren eventueel door de plaatselijke diensten vreemdelingenzaken of door de politie. In het kader van andere dossiers zoals aanvragen huwelijk is dit wel mogelijk. Verzoekster merkt op dat geschreven verklaringen op eer niet kunnen genegeerd worden als niet waarachtig, zolang er niet bewezen is dat het om valse verklaringen zou gaan.

Verzoekster had ook foto's voorgebracht. Ook in dit verband wordt louter stereotiep geargumenteed dat de datum niet kan worden nagegaan, daar deze niet digitaal is aangebracht. Ook dit argument gaat niet op. De datum van een foto is perfect na te gaan aan de hand van de inhoud van de foto. Er kan worden nagegaan naar aanleiding van welke gebeurtenis de foto is genomen en op welke datum die gebeurtenis heeft plaatsgevonden en waar die heeft plaatsgevonden. Het is opnieuw een niet afdoend motief om de foto "s op dergelijke wijze te negeren.

Verzoekster had ook verwezen naar het feit dat zij sedert 30.7.2013 officieel met de heer V. H. samenwoonde, nadat zij elkaar reeds meer dan twee jaar kenden. Dit element is niet vermeld in de bestreden beslissing."

In haar tweede onderdeel voert verzoekster de schending van het hoorrecht aan. Zij licht haar onderdeel toe als volgt:

"Verzoekster is niet gehoord voordat de weigering van verblijf werd genomen. Dat een weigering van verblijf onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Welnu verzoekster verwijst naar het eerste onderdeel van dit middel van haar verzoekschrift.

Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat de verklaringen op eer wel juiste feitelijkheden bevatten en waarachtig zijn; zij had dit kunnen toelichten en kunnen vragen dat de personen die deze verklaringen op eer op papier hebben gezet zo nodig konden gehoord worden om hun verklaringen op hun feitelijkheid en waarachtigheid te toetsen. Zij had kunnen opwerpen dat geschreven verklaringen op eer slechts kunnen geweerd worden wanneer na onderzoek zou blijken dat het om valse verklaringen zou gaan. Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen toelichten dat ook de foto's het bewijs aanbrachten van het feit dat zij en de heer V. H. elkaar meer dan twee jaar kenden en dan had zij die foto's kunnen situeren naar plaats, tijd en gebeurtenis.

Zij had verder kunnen toelichten waarom naar haar mening het volgen van Audiolessen Nederlands wel degelijk een element was in het bewijs van het kennen van de heer V. H. gedurende twee jaar.

Zij had verder kunnen toelichten dat zij reeds lange tijd met de heer V. H. samenwoonde, maar officieel sedert 30.7.2013.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat in de motieven duidelijk is verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de betrokkene volgens verweerder onvoldoende heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner. Er wordt toegelicht waarom de voorgelegde documenten niet afdoende zijn om de stabiele en duurzame relatie conform artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Waar verzoekster opmerkt dat zij ook had "verwezen" naar het feit dat zij sedert 30 juli 2013 officieel met de heer V.H. samenwoonde nadat zij elkaar twee jaar kenden, wordt enerzijds in de bestreden beslissing het partnerschap tussen verzoekster en de heer V.H. onbetwist aangenomen. Uit de bijlage 19ter blijkt bovendien dat dit partnerschap door de verklaring van wettelijke samenwoning werd aangenomen. Anderzijds kan uit geen enkel stuk van het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift begrepen worden wat verzoekster concreet bedoelt met haar vage "verwijzing naar het feit dat zij en de heer V.H. elkaar meer dan twee jaar kenden voor de officiële samenwoning", waarop niet door verweerder zou geantwoord zijn. De elementen die verzoekster als bewijs van 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag heeft voorgelegd, zijn wel degelijk opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing. Tot slot werpt de Raad eveneens de vraag op naar het belang van verzoekster bij dit argument, daar het elkaar twee jaar kennen voor de officiële samenwoning op zich evenmin volstaat om aan de vereiste voorwaarden vervat in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet te voldoen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing tot weigering van verblijf is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het onderhavige middel, bijgevolg wordt het middel verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de formele motiveringsplicht, zodat een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk is.

In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40*ter juncto* artikel 40*bis*, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Overeenkomstig artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

- “- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”.*

In casu weigert verweerder de aanvraag om toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden omdat verzoekster niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met haar Belgische partner, en meer specifiek niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoekster betwist deze vaststelling. Zij stelt in haar eerste onderdeel allereerst dat verweerder door de voorgelegde verklaringen op eer niet te aanvaarden een door de wet toegestaan bewijsmiddel zou miskennen, op grond van de algemene bewering dat verklaringen niet op hun feitelijke of waarachtigheid kunnen worden getoetst. Zij is bovendien van mening dat verweerder de voorgelegde verklaringen op eer wel degelijk op hun waarachtigheid en feitelijke kan toetsen, bv. door de plaatselijke diensten vreemdelingenzaken of door de politie. Zij meent eveneens dat die verklaringen niet kunnen genegeerd worden, zolang niet is bewezen dat het om valse verklaringen gaat. Eveneens wat betreft de ongedateerde foto's meent verzoekster dat de motivatie niet afdoende is daar de datum perfect kan worden nagegaan aan de hand van de gebeurtenis op de foto en de datum waarop die gebeurtenis heeft plaatsgevonden.

De Raad wijst erop dat het bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen met elk passend middel kan worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager inderdaad vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat verweerder gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie. Het komt aan de verweerder toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Hij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste gegevens en of zijn beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Verweerder stelt in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat de door verzoekster in het kader van haar aanvraag voorgelegde verklaringen op eer van een derde *“niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden getoetst, [waardoor] ze niet aanvaard [worden] als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie”*. Op grond van deze motivering kan,

in tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, niet worden vastgesteld dat verweerder, in strijd met de vrije bewijsvoering, op algemene wijze stelt dat bewijzen op eer van derden niet kunnen worden aangevoerd ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Wel wordt aangegeven dat de voorgelegde verklaringen op eer geen afdoende bewijs kunnen uitmaken van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, omdat deze verklaringen niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Op grond van deze motivering wordt niet uitgesloten dat dergelijke verklaringen op eer van derden samen genomen met andere bewijsstukken wel degelijk kunnen worden aanvaard als een begin van bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Alleen is verweerder van mening dat ook de andere voorgelegde documenten niet van die aard zijn om het bewijs van 1 jaar onderbroken samenleving sedert 22 mei 2013 aan te tonen of van het feit dat verzoekster en haar partner sinds 22 mei 2012 elkaar ten minste twee jaar kennen en elkaar minstens drie keer voor in totaal minstens 45 dagen ontmoet hebben. Gelet op het gegeven dat de verklaringen op eer van derden worden opgesteld op vraag van verzoekster en/of haar partner en dergelijke verklaring slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegelicht, kan het geenszins als onredelijk worden beschouwd waar verweerder loutere verklaringen op eer van een derde niet weerhoudt als afdoende bewijs van het gegeven dat de partners een duurzame en stabiele relatie hebben. Verweerder kon hierbij wijzen op het gegeven dat de voorgelegde verklaringen op eer, bij gebreke van overige bewijskrachtige stukken die van aard zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren, niet kunnen worden getoetst op hun feitelijke en waarachtigheid en aldus slechts een geringe bewijswaarde kunnen worden toegedicht.

De Raad kan verzoekster geenszins volgen waar zij meent dat het aan verweerder zou toekomen om een onderzoek te voeren naar de feitelijke en waarachtigheid van de verklaringen via plaatselijke diensten vreemdelingenzaken of via de politie. Het is verzoekster zelf die een voldoende bewijs dient te leveren van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Zelfs mocht men de derden in kwestie contacteren, dan nog kunnen deze niet meer dan louter verklaringen afleggen, die door hun aard zelf subjectief zijn. Er blijkt hierbij geenszins dat verzoekster een bewijs dient te leveren dat onmogelijk te leveren zou zijn of dat enkel te leveren zou zijn middels verklaringen van derden. Ten overvloede merkt de Raad in dit verband nog op dat uit de voorgelegde verklaringen van derden evenmin blijkt dat er voorafgaand aan de aanvraag sprake was van drie ontmoetingen die 45 dagen of meer betroffen of van één jaar samenwoning. De verklaringen vermelden geen enkele datum, noch duur van eventuele ontmoetingen.

In casu blijkt dat verzoekster voor het overige enkel niet gedateerde foto's en een bewijs dat verzoekster audiolessen Nederlands volgt, heeft voorgelegd als bewijs van 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag. Verzoekster meent dat de foto's op stereotiepe wijze niet in overweging zijn genomen en betwist dat de data niet zouden kunnen achterhaald worden. Ze meent dat aan de hand van de "gebeurtenis" op de foto, de datum kan achterhaald worden. Ze blijft echter totaal in gebreke te duiden welke gebeurtenissen *in casu* dan wel uit de voorgelegde foto's zouden blijken en op welke objectieve wijze deze foto's ook maar enigszins aan een datum zouden kunnen worden gekoppeld. De foto's zijn immers allemaal close-ups van de betrokkenen zelf zonder enig object waaruit de datum zou kunnen worden afgeleid. Verzoekster voert evenmin aan dat uit deze foto's kan afgeleid worden dat de betrokkenen elkaar reeds meer dan twee jaar kennen en dat er sprake is van drie ontmoetingen die 45 dagen of meer betroffen voorafgaand aan de aanvraag of dat dit bewijst dat de betrokkenen één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, hetgeen wel vereist is door het van toepassing zijnde wetsartikel.

Verzoeksters betoog dat bij wet toegelaten bewijsmiddelen worden miskend, kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet worden aanvaard. Verzoekster weerlegt met haar uiteenzetting de motivering in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet dat zij niet afdoende heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

In haar tweede onderdeel voert verzoekster de schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest aan. Zij meent dat een weigering van verblijf valt onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG en dat bijgevolg het Handvest van de Grondrechten van de EU van toepassing is. Met

verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna verkort HvJ) en van de Raad stelt ze dat opdat toepassing kan worden gemaakt van het hoorrecht, betrokkene concrete elementen moet aanhalen, die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoekster voert *in concreto* aan dat indien verweerder haar had gehoord, zij zou opgeworpen hebben dat verklaringen op eer van derden wel juiste feitelijkheden bevatten en waarachtig zijn omdat de personen die verklaringen hebben afgelegd, hadden gehoord kunnen worden. Ze zou ook gepreciseerd hebben dat de foto's wel in plaats, tijd en gebeurtenis kunnen gesitueerd worden. Tot slot zou ze eveneens de audiolessen Nederlands hebben toegelicht alsook het feit dat ze reeds lange tijd met de heer V.H. samenwoonde maar officieel sedert 30 juli 2013. Ze meent dat deze elementen tot een andere beslissing aanleiding zouden gegeven hebben.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht ook een algemeen beginsel van Unierecht vormt omdat het deel uitmaakt van de rechten van verdediging. Deze rechten zijn thans niet enkel neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest maar ook in het artikel 41 ervan (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M. t. Ireland, §§'n 81 tem 83).

Het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht dient, in tegenstelling tot wat verweerder in diens nota aanvoert, niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M. t. Ireland, § 86).

Ingevolge artikel 51, lid 1 van het Handvest zijn de bepalingen en dus ook de beginselen van het Unierecht gericht tot de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen.

In casu stelt zich bijgevolg de vraag of men te maken heeft met een beslissing die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. In tegenstelling tot de zaak waarnaar verzoekster verwijst (RvV 24 juni 2014, nr. 126.158) waar de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten was, hetgeen als een gedeeltelijke omzetting kan worden beschouwd van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, is de tweede bestreden beslissing nu een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van een Nigeriaanse verzoekster in functie van haar Belgische partner. Het betreft een toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat de richtlijnen 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort Richtlijn 2003/86) en 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna verkort Richtlijn 2004/38), niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten" (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci t. Bundesministerium für Inneres). Het staat niet ter discussie dat verzoekster een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden, indiende in functie van een Belg. Er blijkt niet uit het administratief dossier dat haar Belgische partner, heeft gebruik gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Hij moet als een statische Unieburger worden beschouwd. Verzoekster kan, bij gebreke aan een "intracommunautair aspect" in beginsel dan ook niet dienstig verwijzen naar het Unierecht of aanvoeren dat de tweede bestreden beslissing zou genomen zijn in toepassing van het Unierecht. Enkel wanneer een door de Belgische wetgever voorziene regeling tot gevolg zou hebben dat de burger van de Unie, in *casu* de Belgische referentiepersoon van verzoekster, "het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten" dient het Unierecht, in een puur nationale context, toch te primeren (HvJ van 5 mei 2011, C-434/09 McCarthy t. Secretary of State for the Home Department). In voorliggende zaak wordt door verzoekster niet aangetoond dat de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat haar Belgische referentiepersoon niet zou kunnen genieten van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten en evenmin blijkt dat de toepassing van voormelde

wetsbepaling tot gevolg heeft dat de uitoefening van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten wordt belemmerd. In dit verband moet erop gewezen worden dat “het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, [...] bijgevolg op zich niet [volstaat] om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend” (HvJ 15 november 2011, C- 256/11 Dereci t. Bundesministerium für Inneres).

Bijgevolg wordt vastgesteld dat *in casu* de beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt en niet kan beschouwd worden als een toepassing van Richtlijn 2004/83/EG in tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert en kan zij zich dus niet dienstig beroepen op artikel 41 van het Handvest of het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

Bijkomend moet worden aangestipt dat mocht uit de aanhef van het tweede middel moeten worden afgeleid dat verzoekster niet alleen het hoorrecht geschonden acht in toepassing van artikel 41 van het Handvest, maar eveneens het hoorrecht als algemeen nationaal beginsel van behoorlijk bestuur, stelt de Raad vast dat verzoekster de mogelijkheid heeft gehad naar aanleiding van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure. Ze werd in de mogelijkheid gesteld om het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie aan te tonen. Het behoort tot de zorgvuldigheidsplicht van verzoekster om alle relevante informatie over haar relatie met haar Belgische partner aan verweerder over te maken. Verzoekster heeft hiervan gebruik gemaakt en verweerder heeft eveneens de door haar voorgelegde elementen in zijn motivering betrokken.

Ten overvloede kan uit de rechtspraak van het HvJ worden afgeleid dat het hoorrecht evenmin impliceert dat de bevoegde nationale autoriteit de verplichting zou hebben om de betrokkene, nadat deze reeds de mogelijkheid heeft gehad alle relevante informatie op dienstige wijze aan verweerder over te maken, voorafgaand aan het bezwarend besluit, in kennis te stellen van het voornemen om de aanvraag af te wijzen en van de motieven waarop hij het besluit wil baseren (zie naar analogie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M. t. Ireland dictum en conclusie advocaat-generaal Wathelet van 25 juni 2014 in de zaak C-249/13 Boudjlida t. Préfet des Pyrénées- Atlantiques, §§'n79 en 82). Immers uit hetgeen verzoekster *in concreto* aanvoert, blijkt dat zij eigenlijk in het kader van het volgens haar miskende hoorrecht al zou kunnen antwoorden op de motieven die verweerder in diens beslissing voornemens was op te nemen. Zij zou immers concreet ingaan op de mogelijkheid om verklaringen op eer door derden op hun waarachtigheid en feitelijkheid te toetsen, op de mogelijkheid de data te achterhalen van de niet digitaal getekende foto's en zou ingaan op de bewijswaarde van de overige voorgelegde stukken of verder toelichten dat ze al lang samenwoonde met de heer V.H. vooraleer ze officieel samenwoonde.

Een schending van artikel 41 van het Handvest, noch van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan worden aanvaard.

Waar verzoekster in de aanhef van haar tweede middel nog melding maakt van een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, laat zij na in het middel uiteen te zetten op welke wijze de tweede bestreden beslissing, m.n. de weigering van verblijf, artikel 7 van de Vreemdelingenwet zou schenden. Bijgevolg is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is deels ongegrond, deels onontvankelijk.

Het tweede middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen in hoofde van verzoekster, is bijgevolg deels ongegrond, deels onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen in zoverre dit is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 22 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 22 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend veertien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES